

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/77/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3122200786
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Anovčín
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3122200786.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Marka Anovčina a členiek senátu JUD. Aleny Radičovej a JUDr. Evy Vékonyovej, v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. – B. XXX, právne zastúpeného JUDr. Vladimírom Fraňom, LL.M., advokátom, so sídlom Nové Mesto nad Váhom, Haškova 18, proti žalovaným 1/ D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., G. XXX/XX, a 2/ B. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., G. XXX/XX, obom právne zastúpeným JUDr. Jánom Legerským, advokátom, so sídlom Trenčín, Nám. sv. Anny 25, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, č. k. 18C/5/2022 – 68 zo dňa 8. júna 2023, takto

rozhodol:

I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalobca má voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. určil, že žalobca a žalovaná 1/ sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Trenčín, katastrálnym odborom pre k. ú. C. – B., a to parcely registra C, parc. č. XXX/X, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 452 m² v podiele 1/8, nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Trenčín, katastrálnym odborom pre k. ú. C. – B., a to parcely registra C, parc. č. XXX/X, záhrada o výmere 123 m² v podiele 1 a nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Trenčín, katastrálnym odborom pre k. ú. C. – B., a to rodinného domu súp. č. XXX postaveného na parcele registra C, parc. č. XXX/X, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 452 m² v podiele 1. Vo výroku II. priznal žalobcovi voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie tak vyhovel žalobe žalobcu, ktorú žalobca odôvodnil tým, že je bývalým manželom žalovanej 1/, ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom súdu prvej inštancie č. k. 18Pc/1/2017-16 zo dňa 13.03.2017 a uvedené sporné spoluvlastnícke podiely sú predmetom konania o vyporiadanie BSM, pretože na kúpu týchto podielov boli použité aj finančné prostriedky patriace do BSM a k ich nadobudnutiu došlo počas trvania BSM. Predmetné podiely na daných nehnuteľnostiach nadobudol žalobca so žalovanou 1/ do BSM na základe kúpnej zmluvy uzavretej vo forme notárskej zápisnice N XX/XXXX, NZ XXXXX/XXXX zo dňa 11.06.2012 od jeho dcéry H. F. napriek skutočnosti, že na strane kupujúceho vystupovala iba žalovaná 1/. Žalovaný 2/, syn žalovanej 1/, je súčasným podielovým spoluvlastníkom vyššie uvedených nehnuteľností, ktoré podiely nadobudol na základe kúpnej zmluvy B./XXXX, I. XX/XXXX, zm. č. XXX/XX od žalovanej 1/. Žalovaná 1/ previedla podiely na predmetných nehnuteľnostiach na žalovaného 2/ bez vedomia žalobcu. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav: Žalovaná 1/ ako kupujúca a J. H. F. ako predávajúca uzavreli dňa 11.06.2012 kúpnu zmluvu vo forme notárskej zápisnice N XX/XXXX, NZ XXXXX/XXXX, predmetom ktorej bol predaj spoluvlastníckeho podielu na rodinnom dome súp. č. XXX postavenom na pozemku parc. č. XXX/X vo veľkosti 1, nehnuteľnosť zapísaná na LV č.

XXXX vedenom Okresným úradom Trenčín, katastrálnym odborom pre k. ú. C. – B., spoluvlastníckeho podielu na pozemku parcela registra C, parc. č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 452 m² vo veľkosti 1/8, nehnuteľnosť zapísaná na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Trenčín, katastrálnym odborom pre k. ú. C. – B. a spoluvlastníckeho podielu na pozemku parcela registra C, parc. č. XXX/X, záhrady o výmere 123 m² vo veľkosti 1, nehnuteľnosť zapísaná na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Trenčín, katastrálnym odborom pre k. ú. C. – B.. Kúpna cena bola medzi stranami dojednaná vo výške 15 000,- eur. V kúpnej zmluve zmluvné strany vyhlásili, že predávajúca predáva a kupujúca kupuje do svojho výlučného vlastníctva prevádzané nehnuteľnosti spolu s príslušenstvom. Rozhodnutím Správy katastra Trenčín zo dňa 03.07.2012 bol povolený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v prospech žalovanej 1/ k uvedeným nehnuteľnostiam. Z výpisu z LV č. XXX vedenom Okresným úradom Trenčín, katastrálnym odborom pre k. ú. C. – B. vyplýva, že spoluvlastníkmi pozemku parcela registra C, parc. č. XXX/X, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 452 m² je F. B. v podiele 7/8 a B. A. v podiele 1/8. Z výpisu z LV č. XXX vedenom Okresným úradom Trenčín, katastrálnym odborom pre k. ú. C. – B. vyplýva, že spoluvlastníkmi pozemku parcela registra C, parc. č. XXX/X, záhrada o výmere 123 m² je F. B. v podiele 3/4 a B. A. v podiele 1/4. Z výpisu z LV č. XXXX vedenom Okresným úradom Trenčín, katastrálnym odborom pre k. ú. C. – B. vyplýva, že spoluvlastníkmi rodinného domu súp. č. XXX postaveného na pozemku parcela registra C, parc. č. XXX/X, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 452 m² je F. B. v podiele 3/4 a B. A. v podiele 1/4. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. 18Pc/1/2017-16 zo dňa 13.03.2017 bolo manželstvo žalobcu a žalovanej 1/ rozvedené. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 29.03.2017. Sporné nehnuteľnosti zahrnul žalobca do masy majetku patriaceho do BSM v konaní o vyporiadanie BSM. Žalovaná 1/ uvedené nehnuteľnosti rovnako zahrnula do masy majetku patriaceho do ich zaniknutého BSM. Z výpisu z účtu žalobcu za obdobie od 07.11.2011 do 02.12.2019 je zrejmé, že žalobca dňa 12.06.2012 uhradil na kúpnu cenu podľa kúpnej zmluvy zo dňa 11.06.2012 sumu 7 500,- eur a dňa 20.06.2012 sumu 7 500,- eur. Dňa 12.06.2012 bola na účet žalobcu pripísaná suma 1 500,- eur a dňa 20.06.2012 bola na účet žalobcu pripísaná suma 9 200,- eur. Zo zoznamu poštových poukazov zo dňa 11.06.2012 vyplýva, že žalovaná 1/ poukázala na účet žalobcu dňa 09.06.2012 sumu 1 500,- eur. Zo zoznamu poštových poukazov zo dňa 19.06.2012 vyplýva, že žalovaná 1/ poukázala na účet žalobcu dňa 18.06.2012 sumu 9 200,- eur a sumu 2 300,- eur žalovaná 1/ poukázala na svoj účet. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 137 písm. c) CSP, § 40a, § 143, § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žaloba žalobcu je dôvodná. Keďže sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva, zaoberal sa súd na prvom mieste otázkou, či má na takomto určení naliehavý právny záujem. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca z dôvodu dovolania sa relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy o prevode spoluvlastníckych podielov na dotknutých nehnuteľnostiach medzi žalovanými 1/ a 2/ tvrdil aj svoje vlastnícke právo, možno konštatovať, že právny stav vlastníckeho práva zapísaný v katastri nehnuteľností nekorešponduje so skutočným stavom, pričom rozpor medzi skutočným a zapísaným stavom má priamy dosah na uplatňovanie práv žalobcu. Určením vlastníckeho práva sa postavenie žalobcu stane istým. Za takéhoto stavu mal žalobca naliehavý právny záujem na určení, že spolu so žalovanou 1/ sú bezpodielovými spoluvlastníkmi predmetných spoluvlastníckych podielov na dotknutých nehnuteľnostiach. Pokiaľ sa žalovaní 1/ a 2/ v tejto súvislosti bránili tvrdením o neexistencii naliehavého právneho záujmu z dôvodu, že otázka, či dotknuté spoluvlastnícke podiely patria do BSM, a teda, či žalobca a žalovaná 1/ sú bezpodielovými spoluvlastníkmi týchto podielov, je otázkou, ktorú súd rieši ako predbežnú v konaní o vyporiadanie BSM, s týmto názorom sa súd nestotožnil. Ak by totiž súd v rámci konania o vyporiadanie BSM predbežne vyhodnotil kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol prevod dotknutých spoluvlastníckych podielov medzi žalovanou 1/ a žalovaným 2/ ako neplatnú a uzavrel by, že spoluvlastnícke podiely patria do BSM, potom by sa také rozhodnutie nemohlo nijak dotknúť právnej sféry aktuálneho spoluvlastníka, v tomto prípade žalovaného 2/, pretože tento nebol stranou konania o vyporiadanie BSM, ale takéto rozhodnutie by nemohlo vyvolať ani príslušnú zmenu v zápise vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností (obdobne viď rozhodnutie NS ČR p. zn. 30Cdo/3595/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/106/2018). Predmetom vyporiadania BSM by nemohli byť samotné spoluvlastnícke podiely na dotknutých nehnuteľnostiach, ale len kúpna cena, za ktorú tieto spoluvlastnícke podiely nadobudol žalovaný 2/, a teda, ktorú zaplatil žalovanej 1/. Takéto vyporiadanie BSM by najmä s poukazom na vôľu žalobcu nadobudnúť tieto v rámci vyporiadania BSM do svojho vlastníctva nebolo spravodlivé a popieralo by Ústavou SR garantované právo žalobcu vlastníť majetok. Aj z tohto pohľadu mal súd za to, že žalobca mal naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Žalovaní 1/ a 2/ tiež poukazovali aj na prekážku začatej veci (litispendenciu), ktorú videli práve v prebiehajúcom konaní o vyporiadanie BSM. Ani v tomto smere sa súd s názorom žalovaných nestotožnil. O prekážku začatej

veci ide vtedy, ak sa vedie konanie medzi tými istými stranami o tej istej veci. V danej veci sa však nevedie konanie medzi tými istými stranami sporu, keď stranami sporu v konaní o vyporiadanie BSM sú len žalobca a žalovaná 1/, pričom v konaní o určenie vlastníckeho práva je stranou sporu aj žalovaný 2/ a rovnako ani predmet týchto dvoch konaní nie je totožný. Pokiaľ žalovaní 1/ a 2/ totožnosť predmetu konania odvodzovali od svojho názoru, že otázku, či dotknuté spoluvlastnícke podiely patria do BSM súd rieši ako predbežnú v konaní o vyporiadanie BSM, súd uviedol, že konanie o otázke, ktorá sa rieši v inom konaní ako predbežná, netvorí prekážku začatej veci. Prejaviť sa však môže v konštatovaní nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, ktorý záver by viedol k zamietnutiu žaloby, a teda nie k zastaveniu konania, čo však nie je prípad súdnej veci. Ustanovenie § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyžaduje na vybavovanie spoločných vecí, ktoré nemožno považovať za bežné, súhlas oboch manželov. Za bežnú vec sa nepovažuje predaj a kúpa nehnuteľností, pretože takýto predaj alebo kúpa zjavne vybočuje z každodennej správy spoločného majetku manželov. Keďže súhlas oboch manželov sa vyžaduje len pri správe spoločných vecí, bolo potrebné ustáliť, či dotknuté spoluvlastnícke podiely na predmetných nehnuteľnostiach sú spoločnou vecou, a teda či patria do BSM žalobcu a žalovanej 1/, nakoľko práve táto otázka bola medzi stranami sporu sporná. Ako vyplýva z ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka, do BSM patrí všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva. Pre posúdenie otázky, či vec patrí alebo nepatrí do BSM, je tak rozhodujúce, či bola vec nadobudnutá za trvania bezpodielového spoluvlastníctva, kým bola nadobudnutá a z akých prostriedkov. V súdnej veci nebolo medzi stranami sporné, že k nadobudnutiu dotknutých spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach žalovanou 1/ vtedy ako manželkou žalobcu došlo za trvania manželstva, a teda za trvania BSM, nakoľko toto nebolo zákonom stanoveným spôsobom za trvania manželstva zrušené. Sporným zostalo to, či tieto podiely boli nadobudnuté zo spoločných prostriedkov žalobcu a žalovanej 1/ a v dôsledku toho sa stali spoločnou vecou. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že kúpna cena dotknutých spoluvlastníckych podielov bola uhradená prevodom z účtu žalobcu, na ktorom sa okrem podľa jeho tvrdenia jeho výlučných prostriedkov z dedičstva po jeho rodičoch nachádzali aj prostriedky z jeho príjmov. Je dôležité poznamenať, že príjem jedného z manželov patrí do BSM. Pripísaním na účet podľa tvrdenia žalobcu jeho výlučných prostriedkov došlo k ich zmiešaniu so spoločnými prostriedkami, a preto nie je možné jednoznačne ustáliť, že kúpna cena bola zaplatená práve z výlučných prostriedkov žalobcu. Nemenej významnou skutočnosťou je aj fakt, že suma podľa tvrdenia žalobcu jeho výlučných prostriedkov nedosahovala hodnotu kúpnej ceny dotknutých spoluvlastníckych podielov, a preto museli byť bez akýchkoľvek pochyb na úhradu kúpnej ceny dotknutých spoluvlastníckych podielov použité i peňažné prostriedky patriace do BSM, keďže sa na účte nachádzali aj tieto. Rovnako to platí i v prípade tvrdenia žalovanej 1/, že spoluvlastnícke podiely nadobudla zo svojich výlučných prostriedkov. Z predložených zoznamov poštových poukazov ako aj z tvrdení žalovanej 1/ vyplynulo, že žalovaná 1/ zaslala na účet žalobcu podľa jej tvrdení jej výlučné prostriedky v sume 9 200,- eur (o ktorých žalobca tvrdil, že práve tieto sú jeho výlučným vlastníctvom) a 1 500,- eur, ktoré skutočne boli na účet žalobcu pripísané. Spolu tak na účet žalobcu zaslala žalovaná 1/ sumu 10 700,- eur. Kúpna cena spoluvlastníckych podielov však bola 15 000,- eur. Žalovaná 1/ v konaní netvrdila a ani nepreukázala, že by zvyšnú časť kúpnej ceny doplatila zo svojich výlučných prostriedkov iným spôsobom, napr. odovzdaním žalobcovi v hotovosti, ktorý ich následne prostredníctvom účtu zaslal predávajúcej. Z uvedeného možno vyvodit', že pokiaľ by aj žalovaná 1/ poskytla svoje výlučné prostriedky na kúpu spoluvlastníckych podielov, kúpna cena musela byť doplatená aj z iných ako výlučných prostriedkov žalovanej 1/. A keďže žalovaná 1/ popierala existenciu výlučných prostriedkov žalobcu, nepriamo pripustila, že zvyšok kúpnej ceny bol doplatený zo spoločných prostriedkov manželov. Opäť aj v prípade žalovanej 1/ by okrem toho platilo, že ak by aj poskytla celú kúpnu cenu na účet žalobcu, na ktorom sa nachádzali aj spoločné prostriedky, nebolo by možné jednoznačne ustáliť, že kúpna cena bola zaplatená práve z výlučných prostriedkov žalovanej 1/, pretože tieto sa zmiešali so spoločnými prostriedkami. S poukazom na uvedené súd dospel k záveru, že kúpna cena dotknutých spoluvlastníckych podielov bola uhradená čiastočne aj zo spoločných prostriedkov patriacich do BSM a v dôsledku toho sa tieto stali spoločným majetkom žalobcu a žalovanej 1/ vtedy ako manželov. Pokiaľ sa žalovaní 1/ a 2/ bránili tvrdeniami o tom, že dôležitý je prejav vôle bez ohľadu na použité peňažné prostriedky a tento bol taký, aby žalovaná 1/ nadobudla spoluvlastnícke podiely do svojho výlučného vlastníctva, s týmto názorom sa súd nestotožnil a podporne poukázal na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 20Cdo/3593/2006, podľa ktorého, ak bola vec nadobudnutá za trvania manželstva zmluvou i len jedným z manželov, tvorí bez ohľadu na vôľu konajúceho manžela, rovnako ako aj druhého manžela, predmet bezpodielového spoluvlastníctva, pokiaľ nie je daný zákonný či zmluvný dôvod jeho vylúčenia z predmetu BSM. V danom prípade nebol daný ani zákonný, ani zmluvný

dôvod vylúčenia predmetných spoluvlastníckych podielov z BSM, a preto súd obranu žalovaných 1/ a 2/ vyhodnotil ako nedôvodnú. Ak by v prípade nadobúdania majetku za trvania manželstva bola rozhodujúca vôľa manželov tak, ako to tvrdili žalovaní 1/ a 2/, dochádzalo by k obchádzaniu ustanovenia § 143a Občianskeho zákonníka, ktorý presne upravuje, akým spôsobom je možné či už zúžiť alebo rozšíriť zákonom určený rozsah BSM. Po tom, ako súd ustálil, že dotknuté spoluvlastnícke podiely patria do BSM žalobcu a žalovanej 1/, skúmal, či žalobca v zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka udelil súhlas k prevodu týchto spoluvlastníckych podielov zo žalovanej 1/ na žalovaného 2/. Žalobca v konaní tvrdil, že súhlas k predaju spoluvlastníckych podielov žalovanej 1/ neudelil. Žalovaná 1/ v zásade toto jeho tvrdenie nerozporevala a netvrdila, že by žalobca takýto súhlas udelil. Žalovaná 1/ si súhlas žalobcu ani nepýtala, nakoľko podľa jej tvrdení mala za to, že je výlučnou vlastníčkou dotknutých spoluvlastníckych podielov, a preto jeho súhlas nepotrebuje. Z uvedeného mal súd za to, že žalobca skutočne súhlas k predaju dotknutých spoluvlastníckych podielov v prospech žalovaného 2/ neudelil, hoci v zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa tento súhlas vyžadoval. Právny úkon, ktorým žalovaná 1/ previedla na žalovaného 2/ dotknuté spoluvlastnícke podiely, je tak v dôsledku dovolania sa relatívnej neplatnosti žalobcom neplatný. To spôsobuje, že bezpodielovými spoluvlastníkmi sa opäť stali žalobca a žalovaná 1/, a preto súd žalobe vyhovel. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaní 1/ a 2/. Uviedli, že považujú napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za nesprávny a založený jednak na nesprávnych skutkových zisteniach, ku ktorým dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov, a jednak na nesprávnom právnom posúdení veci. Pokiaľ ide o nesprávne skutkové zistenia, tieto sa týkajú skutkového záveru o tom, že kúpna cena za prevádzané spoluvlastnícke podiely na základe kúpnej zmluvy uzavretej medzi J. H. F. ako predávajúcou a žalovanou 1/ ako kupujúcou zo dňa 11.06.2012 bola zaplatená z prostriedkov patriacich do BSM žalobcu a žalovanej 1/. Súd prvej inštancie takýto záver založil v rozhodujúcej miere len na zistení, že k zaplateniu kúpnej ceny došlo z peňažných prostriedkov uložených na účte žalobcu a na ničím nepodloženom závere (len nepreukázanom tvrdení žalobcu), že na tomto účte boli peňažné prostriedky aj z príjmov z práce žalobcu, ktoré by tak tvorili predmet BSM, v kombinácii s ničím nepodloženou úvahou o zmiešaní takýchto peňažných prostriedkov patriacich do BSM s peňažnými prostriedkami buď vo výlučnom vlastníctve žalobcu (ak by suma 9 200,- eur podľa nepreukázaného tvrdenia žalobcu pochádzala z dedičstva po jeho rodičoch), alebo vo výlučnom vlastníctve žalovanej 1/ (ak by suma 10 700,- eur vložená žalovanou 1/ na účet žalobcu pochádzala z výlučných prostriedkov žalovanej 1/). Takéto skutkové závery však nepredstavujú závery o takých skutočnostiach, ktoré by z vykonaného dokazovania skutočne vyplynuli, ale sú skôr akýmsi dotvorením skutkového stavu veci zo strany súdu prvej inštancie, ktorý aj po vykonaní dokazovania zostal v otázke k pôvodu peňažných prostriedkov použitých na zaplatenie kúpnej ceny celkom nejasný a nejednoznačný, a to tak, aby to zodpovedalo právnomu záveru súdu o tom, že dotknuté spoluvlastnícke podiely patria do BSM žalobcu a žalovanej 1/ odvodenému od rozhodovacej činnosti súdov, podľa ktorej by malo byť pre záver o nadobudnutí veci do BSM kúpou rozhodujúce to, z akých peňažných prostriedkov bola kúpna cena zaplatená a nie aká bola vôľa účastníkov kúpnej zmluvy. Takýto postup pri hodnotení vykonaného dokazovania a tvorbe skutkových záverov je však podľa žalovaných v úplnom rozpore s ustanovením § 191 ods. 1 CSP. V tejto veci skutkový záver súdu prvej inštancie o tom, že peňažné prostriedky použité na zaplatenie kúpnej ceny za spoluvlastnícke podiely na nehnuteľnostiach, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy zo dňa 11.06.2012, patrili do BSM, nemá prakticky žiadnu oporu v riadne vykonanom dokazovaní a je založený len na úvahe, že časť týchto peňažných prostriedkov vo výške 5 800,- eur (v prípade prijatia tvrdenia žalobcu, že suma 9 200,- eur na jeho účte použitá na zaplatenie kúpnej ceny pochádzala z dedičstva po jeho rodičoch), alebo vo výške 4 300,- eur (v prípade prijatia tvrdenia žalovanej 1/, že suma 10 700,- eur poukázaná žalovanou 1/ na účet žalobcu, pochádzala z jej výlučných prostriedkov) mala patriť do BSM z dôvodu, že malo ísť o príjmy žalobcu z práce a že po takomto zmiešaní prostriedkov patriacich do BSM a výlučných prostriedkov buď žalobcu alebo žalovanej 1/ bolo potrebné považovať kúpnu cenu za zaplatenú z peňažných prostriedkov patriacich do BSM. V skutočnosti však nebolo absolútne žiadnym spôsobom a žiadnym konkrétnym dôkazom preukázané, že kúpna cena by bola či i len sčasti zaplatená z prostriedkov BSM a opačný záver súdu prvej inštancie je tak založený len na tvrdení žalobcu a celkom hypotetickom predpoklade pravdivosti takéhoto tvrdenia. Takýto postup pri tvorbe skutkových záverov je však celkom nenáležitý a v hrubom rozpore aj so základnými princípmi CSP. Pri riadnom a objektívnom hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania je podľa žalovaných

celkom jednoznačné, že podľa kúpnej zmluvy zo dňa 11.06.2012 nadobudla príslušné spoluvlastnícke podiely na nehnuteľnostiach výlučne žalovaná 1/. Skutočnosť, že žalobca bol s takýmto postupom pri uzavretí uvedenej kúpnej zmluvy od začiatku uzrozumený a súhlasil s tým, že príslušné spoluvlastnícke podiely na nehnuteľnostiach, ktoré boli predmetom uvedenej kúpnej zmluvy, nadobudne výlučne žalovaná 1/, vyplynula už z prednesov žalobcu v inom súdnom spore, ktorý bol vedený na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 20C/4/2018, kde žalobca výslovne uviedol, že aby bol v domácnosti pokoj a aby sa žalovaná 1/ necítila, že tu nič nemá, tak sa dohodli, že dcéra žalobcu (H. F.) prevedie na žalovanú 1/ podiel k nehnuteľnosti, ktorý zdedila po prvej manželke žalobcu, a to za cenu 15 000,- eur, hoci by skutočná cena bola určite vyššia. Ďalej žalobca na pojednávaní dňa 15.05.2023 v tomto konaní výslovne uviedol, že kúpna zmluva sa uzatvárala v čase, keď nebol na Slovensku, ale pokyn na vyplatenie dal on a platilo sa to z jeho účtu a on kúpnu zmluvu vtedy nevidel a videl ju až neskôr a nepamätá si, kedy to bolo, a že kúpnu zmluvu podpisovala len jeho dcéra a žalovaná 1/, avšak on to bral tak, že to bude ich spoločné. Zo súhrnu týchto skutočností je tak zrejmé, že samotné uzavretie uvedenej kúpnej zmluvy inicioval žalobca, ktorý aj určil, že kupujúcou bude len žalovaná 1/ a následne nikdy až do podania predmetnej žaloby po rozvoze manželstva so žalovanou 1/, teda po dobu takmer 10 rokov, túto kúpnu zmluvu žiadnym spôsobom nespochybnil, hoci vedel, že podľa nej príslušné spoluvlastnícke podiely nadobudla výlučne žalovaná 1/, ktorá podľa obsahu kúpnej zmluvy za tieto zaplatila sama kúpnu cenu 15 000,- eur. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal pri posúdení hodnovernosti tvrdení žalobcu vo vzťahu k peňažným prostriedkom použitým na zaplatenie kúpnej ceny ani vyššie uvedeným tvrdením žalobcu v konaní vo veci pod spis. zn. 20C/4/2018 a ani v tomto konaní v tejto veci ohľadom okolností uzavretia kúpnej zmluvy (ktoré je v rozpore s tým, čo tvrdil žalobca v inej označenej veci) a ani skutočnosťou, že žalobca po dobu takmer 10 rokov nenamietal proti obsahu kúpnej zmluvy, o ktorej musel mať vedomosť, a podľa ktorej spoluvlastnícke podiely kupovala výlučne žalovaná 1/, ktorá za tieto aj sama platila kúpnu cenu. Pre žalovaných je potom celkom zarážajúce, že súd prvej inštancie za stavu takýchto rozporných vyjadrení žalobcu a jeho dlhodobej nečinnosti vo vzťahu k náprave stavu vytvoreného nadobudnutím vecnoprávných účinkov uvedenej kúpnej zmluvy bez ďalšieho uveril tvrdeniu žalobcu, že peňažné prostriedky na kúpnu cenu boli zaplatené aj z prostriedkov patriacich do BSM a pochádzajúcich z príjmov z jeho práce. Podľa žalovaných ide o celkom neobjektívny a zároveň nesprávny postup súdu prvej inštancie pri hodnotení dôkazov vykonaných v konaní a od nich odvíjaných skutkových záverov, na ktorých súd prvej inštancie svoj záver o zaplatení kúpnej ceny aj z prostriedkov patriacich do BSM založil. Na druhej strane skutočnosť, že žalovaná poukázala na účet žalobcu, z ktorého sa následne platila kúpna cena, peňažnú sumu najmenej 10 700,- eur, bola jednoznačne preukázaná a zároveň nebolo ničím preukázané tvrdenie žalobcu, že on by mal predtým takéto peňažné prostriedky alebo ich časť poskytnúť žalovanej 1/. Podľa žalovaných išlo o zjavne účelové tvrdenie žalobcu v záujme dosiahnutia kladného výsledku v tomto spore a keďže žalobca takéto svoje tvrdenie ničím nepreukázal a žalovaní toto popreli, tak nebolo možné na takéto tvrdenie pri hodnotení veci vôbec prihliadať. Rovnako tak tomu bolo aj pri tvrdení žalobcu o tom, že časť peňažných prostriedkov na jeho účte, z ktorých mala byť zaplatená kúpna cena, pochádzala z príjmov z práce žalobcu, ktoré žalovaní popreli a žalobca ho ničím nepreukázal, a preto ani na takéto tvrdenie nebolo možné pri hodnotení veci prihliadnuť. Súd prvej inštancie však zjavne založil svoj skutkový záver o zaplatení kúpnej ceny aj z prostriedkov patriacich do BSM práve na takýchto popretých skutkových tvrdeniach žalobcu a nie na objektívne zistených skutočnostiach, ktoré by vyplynuli z riadne vykonaného dokazovania. Potom, ak za takéhoto stavu veci podľa písomnej kúpnej zmluvy nadobudla príslušné spoluvlastnícke podiely na dotknutých nehnuteľnostiach len žalovaná 1/ a len žalovaná 1/ zaplatila kúpnu cenu a žalobca okrem jeho tvrdení, ktoré boli žalovanými popreté, ničím nepreukázal opak tejto skutočnosti vyplývajúcej z písomného právneho úkonu, bolo potrebné vychádzať práve z takýchto nepochybných zistení podložených riadnym listinným dôkazom. V tomto smere žalovaní poukázali aj na právne závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti súdov, v zmysle ktorých, pokiaľ je obsah právneho úkonu zaznamenaný písomne, tak určitosť prejavu vôle je daná vždy obsahom listiny, v ktorej je takýto prejav vôle zaznamenaný a určitosť takéhoto písomného prejavu vôle je kategóriou objektívnou a preto by takto zaznamenaný prejav vôle vôbec nemal vzbudzovať dôvodné pochybnosti o jeho obsahu ani u tretích osôb (Najvyšší súd ČR vo veci č. 33 Cdo 2393/2007) a ak je v zmluve obsiahnutá dohoda taká jednoznačná, že jej znenie nepripúšťa rôznych výkladov, nie je dôvod, aby súd vykonal dokazovanie na výklad prejavu vôle konajúcich osôb, aj keď sa toho jedna zo strán domáha (Najvyšší súd SR vo veci č. 4 Obo 66/2002). Pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, toto sa týka právneho záveru, podľa ktorého pre nadobudnutie veci do BSM nie je dôležitý prejav vôle manželov, ale pôvod peňažných prostriedkov použitých na takéto nadobudnutie. Podľa žalovaných ani takýto právny záver súdu prvej inštancie vyslovený len vo všeobecnej rovine bez

prihliadnutia na konkrétne okolnosti posudzovanej veci nie je vôbec správny. Konkrétnymi okolnosťami posudzovanej veci v tomto konaní sú práve skutočnosti týkajúce sa na jednej strane existujúceho prejavu vôle obsiahnutého v písomnom právnom úkone a na druhej strane celkom nedostatočného zistenia pôvodu peňažných prostriedkov použitých na zaplatenie kúpnej ceny. V kontexte týchto dvoch skutočností, ktoré je potrebné vyhodnocovať v ich vzájomnej súvislosti, je potom podľa žalovaných celkom zrejmé, že ak bola vôľa manželov nadobudnúť spoluvlastnícke podiely na príslušných nehnuteľnostiach len jedným z nich (žalovanou 1/) a zároveň nebolo jednoznačne preukázané, že by k zaplateniu kúpnej ceny došlo len (alebo aj) z prostriedkov patriacich do BSM, tak posúdenie vlastníckeho vzťahu k takto nadobudnutým spoluvlastníckym podielom bolo potrebné odvodzovať od prejavu vôle manželov (žalovaná 1/ nadobúdala a platila kúpnu cenu sama a žalobca, ktorý o tom vedel, proti tomu nenamietal) a nie od pôvodu peňažných prostriedkov použitých na zaplatenie kúpnej ceny, ktorý zostal len v rovine rozporných tvrdení žalobcu a žalovanej 1) v tomto konaní. Pokiaľ ide o právne závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR vo veci č. 20 Cdo 3593/2006, na ktoré v tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal, k týmto treba uviesť, že súd prvej inštancie poukázal len na časť právnych záverov vyplývajúcich z označeného rozhodnutia aplikovateľných na situáciu, kedy dochádza k nadobudnutiu veci za trvania manželstva len jedným z manželov, hoci kúpna cena za vec nebola zaplatená z výlučných prostriedkov manžela, ktorý bol nadobúdateľom veci. Z označeného súdneho rozhodnutia však vyplýva aj poukaz na záväzný právny názor vyjadrený Najvyšším súdom ČR, podľa ktorého v prípade, kedy peňažné prostriedky na nadobudnutie vecí boli poskytnuté z výlučných prostriedkov jedného z manželov, ktorý bol aj nadobúdateľom veci, nemôže dôjsť k nadobudnutiu veci do BSM, hoci bola vec nadobudnutá počas trvania manželstva. Zároveň žalovaní v tejto súvislosti poukázali na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR (vo veci č. 22 Cdo 1658/98, 22 Cdo 1659/2000 a 22 Cdo 3596/2006), ale aj Najvyššieho súdu SR (vo veci č. 3 Cdo 42/2011), z ktorých vyplýva zhodný právny záver o tom, že v prípade, ak by kúpna cena za nadobúdanú vec počas trvania manželstva bola zaplatená z výlučných prostriedkov jedného z manželov, ale kupujúcimi by boli obidvaja manželia a pri uzavretí kúpnej zmluvy by prejavili vôľu nadobudnúť kupovanú vec do bezpodielového spoluvlastníctva a druhý manžel by to akceptoval, tak takáto vôľa manželov je rozhodujúca z hľadiska určenia, či vec patrí alebo nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva. Podľa žalovaných z týchto právnych záverov potom vyplýva opak záveru, ku ktorému dospel súd prvej inštancie v tejto veci a podľa ktorého nie je dôležitý prejav vôle pri uzavretí zmluvy, ale dôležitý je len pôvod peňažných prostriedkov použitých na zaplatenie kúpnej ceny. Z uvedených právnych záverov jednoznačne vyplýva, že ak manželia prejavia vôľu nadobudnúť vec do BSM, tak aj keď cena za nadobudnutie takejto veci bude uhradená len z výlučných prostriedkov jedného z manželov, dôjde k nadobudnutiu veci do BSM, pretože takéto nadobudnutie veci bude zodpovedať prejavenej vôli v právnom úkone, ktorým k nadobudnutiu veci došlo. Podľa žalovaných by potom bolo potrebné vychádzať z preferencie vôle manželov aj v opačnom prípade nadobudnutia veci za trvania manželstva len jedným z manželov za peňažné prostriedky, z ktorých by časť pochádzala zo spoločných prostriedkov patriacich do BSM, a to za situácie, kedy by druhý manžel zjavne s takýmto postupom súhlasil, pričom jeho súhlas by nemusel byť vyjadrený výslovne (podpisom na zmluve), ale mohol by byť vyjadrený aj inou formou, a to aj konkludentnou (keď druhý manžel od začiatku o právnom úkone, ktorým vec nadobudol len jeden z manželov a podľa ktorého len on sám zaplatil cenu za nadobudnutie veci, vedel a proti tomu nič nenamietal). V tomto prípade žalobca od začiatku vedel o uzavretí kúpnej zmluvy medzi jeho dcérou J. H. F. ako predávajúcou a žalovanou 1/ ako kupujúcou, podľa ktorej dotknuté spoluvlastnícke podiely na príslušných nehnuteľnostiach nadobudla výlučne žalovaná 1/, ktorá zaplatila podľa tejto kúpnej zmluvy sama kúpnu cenu vo výške 15 000,- eur, dokonca sa žalobca podieľal na dojednaní uzavretia takejto kúpnej zmluvy a následne po dobu takmer 10 rokov proti takémuto nadobudnutiu veci len žalovanou 1/ nič nenamietal a začal tak robiť až po rozvoze manželstva a zániku BSM. Takéto konanie (a následné nekonanie) žalobcu je nepochybne potrebné považovať za jeho prejav vôle, ktorým súhlasil s tým, aby nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom uvedenej kúpnej zmluvy, nadobudla výlučne žalovaná 1/, a aby tieto neboli nadobudnuté do bezpodielového spoluvlastníctva oboch manželov a teda aj keby došlo k zaplateniu akejkoľvek časti kúpnej ceny z prostriedkov BSM (čo žalovaní z dôvodov už vyššie uvedených popierajú), tak by vzhľadom na takto prejavenu vôľu oboch manželov nemohlo dôjsť k nadobudnutiu príslušných nehnuteľností do BSM. Podľa žalovaných práve takýmto spôsobom možno na túto vec aplikovať vyššie uvedené právne závery, podľa ktorých je pre určenie vlastníckych vzťahov k veci nadobúdanej počas manželstva rozhodujúca prejavená vôľa manželov. Preto, ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že pre posúdenie vlastníckych vzťahov k dotknutým spoluvlastníckym podielom na príslušných nehnuteľnostiach, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy zo dňa 11.06.2012, nie je dôležitý prejav vôle manželov, ale rozhodujúci

je len pôvod peňažných prostriedkov použitých na zaplatenie kúpnej ceny, tak takýto právny záver je podľa žalovaných celkom nesprávny, a to o to viac za situácie, kedy nebol vykonaným dokazovaním vôbec riadne zistený pôvod peňažných prostriedkov použitých na zaplatenie kúpnej ceny, a teda ani to, či aspoň časť kúpnej ceny (a v akej výške) bola zaplatená aj z prostriedkov BSM. Z týchto dôvodov je potom rozhodnutie súdu prvej inštancie založené aj na celkom nesprávnom právnom posúdení veci. Pri správnom vyhodnotení skutočností, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, je zrejmé, že podľa písomnej kúpnej zmluvy nadobudla spoluvlastnícke podiely na príslušných nehnuteľnostiach, ku ktorým sa žalobca domáha určenia vlastníckeho práva tak, že tieto patria do BSM, len žalovaná 1/, ktorá sama za tieto zaplatila kúpnu cenu, a že žalobca tvrdiaci opak, teda, že kúpna cena bola zaplatená z iných prostriedkov, takéto svoje tvrdenie vôbec žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázal a pri správnom právnom posúdení takéhoto skutkového stavu veci a v rámci toho rešpektovania prejavu vôle oboch manželov, kedy žalovaná 1/ prejavila vôľu nadobudnúť vec len pre seba a žalobca bol s tým od začiatku uzrozmeneý a nikdy za trvania manželstva proti tomu nič nenamietal, nie sú vôbec splnené podmienky na to, aby bolo určené, že dotknuté spoluvlastnícke podiely na príslušných nehnuteľnostiach patria do BSM tak, ako sa toho žalobca domáha. V nadväznosti na to nie sú potom splnené ani podmienky na prejudiciálne posúdenie kúpnej zmluvy, ktorou žalovaná 1/ následne nadobudnuté spoluvlastnícke podiely na príslušných nehnuteľnostiach previedla na žalovaného 2/, ako neplatného právneho úkonu v zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorého relatívnej neplatnosti sa žalobca v zmysle § 40a Občianskeho zákonníka dovolal a táto zmluva predstavuje platný právny úkon, na základe ktorého je žalovaný 2/ v katastri nehnuteľností za vlastníka príslušných nehnuteľností riadne zapísaný. Na základe uvedených skutočností žalovaní navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne a žalovaným prizná spoločne a nerozdielne právo na náhradu trov prvoinštančného konania ako aj odvolacieho konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaných vyjadril písomne a uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom a tento považuje za správny, vydaný po skutočne dôslednom vyhodnotení všetkých dôkazov. Je rovnako toho názoru, že rozsudok vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Žalobca sa nestotožňuje s tvrdeniami žalovaných 1/ a 2/ o súhlase žalobcu s nadobudnutím predmetným podielom na nehnuteľnostiach výlučne žalovanou 1/. Ako vyplynulo z dokazovania, v čase uzavretia kúpnej zmluvy zo dňa 11.06.2012, sa nachádzal v zahraničí z dôvodu pracovných povinností. Z tohto dôvodu nemohol byť jej účastníkom. Zmluva bola spísaná u notárky vo forme notárskej zápisnice, takže jej znenie žalobca nemohol vidieť ani ovplyvniť. Nikdy však nedal ani len ústny súhlas k tomu, aby predmetné podiely na nehnuteľnostiach nadobudla žalovaná 1/ do svojho výlučného vlastníctva. Napriek tomu, že žalobca v priebehu pojednávania dňa 15.05.2023 nešťastne sformuloval slová, že predmetné podiely kúpil pre žalovanú 1/, následne viac krát uviedol, že jeho vôľou bolo nadobudnúť predmetné podiely do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Ak by chcel do výlučného vlastníctva žalovanej 1/ previesť nejaký podiel na nehnuteľnostiach tak, ako tvrdí žalovaná 1/, uvedený právny úkon by mal formu darovacej zmluvy. Čo sa týka finančných prostriedkov použitých na kúpu predmetných podielov, išlo v prevažnej miere o finančné prostriedky žalobcu, ktoré nadobudol z dedičstva po rodičoch a o finančné prostriedky predstavujúce vyplatenú mzdu žalobcu, teda patriace do BSM. Skutočnosť, že sumu 1 500,- eur a 9 200,- eur žalovaná 1/ vkladala na účet žalobcu, žalobca nerozporoval. Išlo však o hotovosť žalobcu, ktorú z dôvodu svojej neprítomnosti a pracovnej vyťaženia nedokázal sám vložiť na svoj účet. Tvrdenia žalovanej o výberoch finančných prostriedkov na Ukrajinu považuje žalobca za účelové a nepravdivé, ktoré sú sporné aj v samotnom konaní vedenom o vyporiadanie BSM. Žalovaná 1/ v konaní nepredložila žiaden dôkaz o výbere týchto prostriedkov na Ukrajinu. Predložila iba poštové poukážky, ktoré preukazujú len vklad hotovosti na účet žalobcu. Žalovaná žiadnym relevantným spôsobom nepreukázala skutočnosť, že by v danom čase disponovala, alebo mala možnosť disponovať finančnými prostriedkami v hotovosti v danej výške, ktoré by boli jej výlučným vlastníctvom. Na rozdiel od žalovanej 1/ žalobca hodnoverným spôsobom preukázal, že na základe vysporiadania dedičstva obdržal v čase pred uzavretím kúpnej zmluvy formou notárskej zápisnice v hotovosti sumu, ktorá prevyšovala výšku na jeho účet prostredníctvom poštovej poukážky vkladanej finančných prostriedkov. Taktiež je nepochybné, že žalovaná nikdy nerozporovala, že predmetné podiely na nehnuteľnostiach by patrili do BSM. Vo svojom vyjadrení k žalobe o zrušenie a vyporiadanie BSM sp. zn. 20C/3/2018 zo dňa 23.04.2018 sama uviedla, že uvedené podiely nepochybne patria do BSM a je ich potrebné vyporiadať. Rovnako v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 24C/27/2017 o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva nikdy nerozporovala skutočnosť,

že predmetné podiely na nehnuteľnostiach patria do BSM. Tvrdenie žalovanej 1/, že ona s týmito vyjadreniami nesúhlasila, ale že právny zástupca jej povedal, že by sa to malo riešiť v rámci BSM, považuje žalobca za účelové. Napriek tomu, že Okresný súd Trenčín sa v plnej miere nestotožnil s tvrdeniami žalobcu, správne posúdil, že predmetné podiely na nehnuteľnostiach patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov žalobcu a žalovanej 1/. Vec teda správne právne posúdil a dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359, § 360 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonom predpísané náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o určení vlastníckeho práva na tom právnom závere, že dotknuté spoluvlastnícke podiely na nehnuteľnostiach nadobudla žalovaná 1/ za trvania jej manželstva a BSM so žalobcom 1/ a na ich kúpu boli použité aj peňažné prostriedky patriace do ich BSM, v dôsledku čoho sa tieto stali spoločným majetkom žalobcu a žalovanej 1/ vtedy ako manželov a na následný prevod podielov žalovanému 2/ neudelil žalobca žalovanej 1/ súhlas a právny úkon, ktorým žalovaná 1/ previedla na žalovaného 2/ dotknuté spoluvlastnícke podiely, je tak v dôsledku dovolania sa relatívnej neplatnosti žalobcom neplatný.

6. Odvolacie námietky žalovaných boli koncentrované najmä na tvrdenia o nesprávnych skutkových zisteniach o tom, že kúpna cena za prevádzané spoluvlastnícke podiely na základe kúpnej zmluvy uzavretej medzi J. H. F. ako predávajúcou a žalovanou 1/ ako kupujúcou zo dňa 11.06.2012 bola zaplatená aj z prostriedkov patriacich do BSM žalobcu a žalovanej 1/, ako aj na tvrdenia o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie v tom, že pre nadobudnutie veci do BSM nie je dôležitý prejav vôle manželov, ale pôvod peňažných prostriedkov použitých na takéto nadobudnutie.

7. Žalovaní v podanom odvolaní uplatnili odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP).

8. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

9. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu vyplývali, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi

súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovaných dodáva nasledovné:

11. V konaní bolo nesporné, že žalovaná 1/ počas trvania manželstva so žalobcom uzatvorila ako kupujúca s dcérou žalobcu ako predávajúcou kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol predaj a kúpa vyššie uvedených spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach za kúpnu cenu 15 000,- eur. Keďže ich nadobudla počas manželstva a nebolo preukázané, že kúpna cena bola uhradená z jej výlučných prostriedkov, stali sa jednoznačne predmetom jej a žalobcovho bezpodielového spoluvlastníctva manželov v súlade s ustanovením § 143 Občianskeho zákonníka, a to bez ohľadu na formuláciu o nadobudnutí spoluvlastníckych podielov výlučne žalovanou 1/ uvádzanou v kúpnej zmluve a bez ohľadu na to, akú vedomosť mal žalobca o uzavretí zmluvy a kto jej uzavretie inicioval.

12. V konaní nebolo preukázané, že by celá kúpna cena bola uhradená z výlučných prostriedkov či už žalobcu, alebo žalovanej 1/, a preto potom platí, že vec nadobudnutá jedným z manželov počas trvania manželstva sa stala predmetom ich BSM. Žalovaná 1/ sice v podanom odvolaní tvrdila, že dotknuté spoluvlastnícke podiely na príslušných nehnuteľnostiach nadobudla výlučne ona a podľa kúpnej zmluvy sama zaplatila kúpnu cenu vo výške 15 000,- eur, avšak v konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že kúpna cena bola uhradená z účtu žalobcu a tiež bolo preukázané, že žalovaná 1/ na jeho účet vložila v dvoch platbách iba sumu 10 700,- eur a zároveň uviedla, že okrem týchto prípadov mu na účet peniaze nevkladala. V konaní zostalo sporné, či vôbec suma 10 700,- eur vložená žalovanou 1/ na účet žalobcu bola jej výlučnými prostriedkami, avšak, ak by aj bola, musela byť zvyšná časť kúpnej ceny uhradená jedine z prostriedkov patriacich do BSM, pretože žalovaná 1/ poprela, že by akákoľvek časť bola uhradená z výlučných prostriedkov žalobcu, ktoré v minulosti mal z dedičstva, ktoré už skôr podľa žalovanej 1/ minul. Už len na základe uvedeného je potom zrejmé, že minimálne nejaká časť kúpnej ceny musela byť uhradená z iných, než výlučných prostriedkov jedného z manželov, a preto potom prichádza do úvahy jediný logický záver, t. j. že bola sčasti hradená aj z prostriedkov patriacich do BSM. V tomto tak dospel súd prvej inštancie k správne skutkovému zisteniu a z jeho strany sa nejedná o žiadne dotváranie skutkového stavu. Pokiaľ žalobca nepreukázal, že celá kúpna cena bola uhradená z jeho výlučných prostriedkov, a pokiaľ rovnako žalovaná 1/ nepreukázala, že kúpna cena bola uhradená v celosti z jej výlučných prostriedkov, nemožno prijať iný záver než ten, že sporné spoluvlastnícke podiely na nehnuteľnostiach boli nadobudnuté žalobcom a žalovanou 1/ do ich BSM.

13. Pokiaľ žalovaná 1/ namieta, že žiadnym spôsobom a žiadnym konkrétnym dôkazom nebolo preukázané, že kúpna cena by bola čo i len sčasti zaplatená z prostriedkov BSM a opačný záver súdu prvej inštancie je tak založený len na tvrdení žalobcu a celkom hypotetickom predpoklade pravdivosti takéhoto tvrdenia, je táto odvolacia námietka nedôvodná. Žiadnym dôkazom práveže nebolo preukázané, že kúpna cena bola zaplatená v celosti z výlučných prostriedkov žalovanej 1/, žalovaná 1/ nadobudla podiely za trvania BSM, a preto tieto zo zákona patria do BSM. Zároveň za situácie, že žalobca ani len netvrdil, že by celá kúpna cena bola zaplatená z jeho výlučných prostriedkov, nie je možný iný záver než ten, že podiely patria do BSM.

14. Formulácia kúpnej zmluvy o nadobudnutí spoluvlastníckych podielov výlučne žalovanou 1/ je za daného stavu a za zákonnej definície, čo patrí do BSM, absolútne irelevantná. Rovnako tak nepodstatná je aj vedomosť žalobcu a jeho prípadný súhlas s tým, či podiely mali byť iba výlučným vlastníctvom žalovanej 1/, ako aj to, po akej dobe sa žalobca určenia vlastníckeho práva domáhal. Ak by na to, aby manželia vylúčili určitý majetok z ich BSM, postačovala ich vôľa, potom by boli ustanovenia Občianskeho zákonníka o dohodách zúžení alebo rozšírení BSM, na ktoré sa vyžaduje forma notárskej zápisnice, absolútne zbytočné. Zároveň by dochádzalo k obchádzaniu ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka a vo všeobecnosti by mohli nastať nežiaduce situácie, napríklad pri uspokojovaní veriteľov jedného z manželov.

15. Pokiaľ ide o skutočnosť, že v konaní nebolo jednoznačne preukázané, či suma (alebo jej časť) vložená žalovanou 1/ bola alebo nebola výlučným vlastníctvom jedného z manželov, je to pre toto konanie irelevantné. Uvedené bude dôležité preukázať v konaní o vyporiadanie BSM pri posúdení vnosov každého z manželov do manželstva, t. j. toho, čo z výlučného vlastníctva jedného z manželov bolo použité na nadobudnutie spoločného majetku. V tomto konaní je podstatné, že nebolo preukázané, že celá kúpna cena bola uhradená z výlučných prostriedkov jedného z manželov, a preto sporné

spoluvlastnícké podiely na nehnuteľnostiach nadobudli žalobca a žalovaná 1/ do ich BSM a do tohto patria aj v súčasnosti, keďže žalobca preukázateľne neudelil súhlas na ich prevod žalovanou 1/ žalovanému 2/, pričom nejde o bežnú vec a vo vzťahu k tomuto prevodu sa žalobca voči žalovaným dovolal jeho neplatnosti, ako správne skonštatoval súd prvej inštancie.

16. Žalovaní ďalej poukázali aj na právne závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti súdov ohľadne písomného prejavu vôle a neďôvodnosti vykonania dokazovania na výklad prejavu vôle konajúcich osôb, ak je v zmluve obsiahnutá dohoda taká jednoznačná, že jej znenie nepripúšťa rôzny výklad. Takéto závery rozhodovacej činnosti však podľa názoru odvolacieho súdu nemožno aplikovať v tomto spore v súvislosti s nadobudnutím sporných spoluvlastníckych podielov, pretože ani výslovné znenie ustanovenia kúpnej zmluvy o nadobudnutí spoluvlastníckych podielov k nehnuteľnostiam do výlučného vlastníctva žalovanej 1/ nemôže negovať, spochybníť, obísť, resp. akokoľvek modifikovať zákonnú definíciu, že do BSM patrí to, čo nadobudol jeden z manželov za trvania manželstva, pričom výnimky uvedené v § 143 Občianskeho zákonníka nie sú aplikovateľné na predmet tohto sporu.

17. Ustanovenie § 143 Občianskeho zákonníka je v tom tak jednoznačné, že žalovaní sa nemôžu úspešne dovolať nesprávneho právneho posúdenia veci s odôvodnením, že je dôležitý prejav vôle manželov a nie pôvod peňažných prostriedkov použitých na takéto nadobudnutie. Ak bola vôľa nadobudnúť spoluvlastnícké podiely na príslušných nehnuteľnostiach kúpou čo i len jedným z manželov a kúpna cena bola hoc aj v minimálnej časti uhradená z prostriedkov patriacich do BSM, patria takto nadobudnuté spoluvlastnícké podiely do BSM. Posúdenie vlastníckeho vzťahu k takto nadobudnutým spoluvlastníckym podielom je nutné posudzovať podľa ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka a nie podľa prejavu vôle manželov, resp. jedného z manželov, pričom žalovaná 1/ nepreukázala, že platila celú kúpnu cenu sama, dokonca v konaní pred súdom prvej inštancie tvrdila, že viac ako 10 700,- eur žalobcovi na účet ani nevložila, pričom kúpna cena bola vyššia a platila sa práve z účtu žalobcu.

18. Žalovaní tiež poukázali aj na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, ale aj Najvyššieho súdu SR, z ktorých vyplýva zhodný právny záver o tom, že v prípade, ak by kúpna cena za nadobúdanú vec počas trvania manželstva bola zaplatená z výlučných prostriedkov jedného z manželov, ale kupujúcimi by boli obidvaja manželia a pri uzavretí kúpnej zmluvy by prejavili vôľu nadobudnúť kupovanú vec do bezpodielového spoluvlastníctva a druhý manžel by to akceptoval, tak takáto vôľa manželov je rozhodujúca z hľadiska určenia, či vec patrí alebo nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva. Podľa žalovaných z týchto právnych záverov potom vyplýva opak záveru, ku ktorému došiel súd prvej inštancie v tejto veci. Z uvedených právnych záverov jednoznačne vyplýva, že ak manželia prejavia vôľu nadobudnúť vec do BSM, tak aj keď cena za nadobudnutie takejto veci bude uhradená len z výlučných prostriedkov jedného z manželov, dôjde k nadobudnutiu veci do BSM, pretože takéto nadobudnutie veci bude zodpovedať prejavenej vôli v právnom úkone, ktorým k nadobudnutiu veci došlo. Podľa žalovaných by potom bolo potrebné vychádzať z preferencie vôle manželov aj v opačnom prípade nadobudnutia veci za trvania manželstva len jedným z manželov za peňažné prostriedky, z ktorých by časť pochádzala zo spoločných prostriedkov patriacich do BSM, a to za situácie, kedy by druhý manžel zjavne s takýmto postupom súhlasil. Ani tento postup prezentovaný žalovanými nie je podľa názoru odvolacieho súdu možný, pretože by obchádzal výslovné znenie kogentného ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka, ktoré vymedzuje predmet BSM. Taktiež by týmto postupom dochádzalo k obchádzaniu ustanovenia § 143a Občianskeho zákonníka, ktorý presne upravuje, akým spôsobom je možné zúžiť zákonom určený rozsah BSM a existencia možnosti prezentovanej žalovanými by zároveň poprela zmysel a význam inštitútu BSM.

19. Keďže odvolací súd považoval skutkové a právne závery súdu prvej inštancie o tom, že sporné spoluvlastnícké podiely k nehnuteľnostiam nadobudli žalobca a žalovaná 1/ do ich BSM, bola potom splnená aj podmienka, aby sa súd zaoberal ako prejudiciálnou otázkou posúdením platnosti kúpnej zmluvy, ktorou žalovaná 1/ následne nadobudnuté spoluvlastnícké podiely na príslušných nehnuteľnostiach previedla na žalovaného 2/, ktorú správne vyhodnotil ako neplatný právny úkon v zmysle § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorého relatívnej neplatnosti sa žalobca v zmysle § 40a Občianskeho zákonníka dovolal, v dôsledku čoho potom je v katastri nehnuteľností ako spoluvlastník dotknutých spoluvlastníckych podielov nesprávne vedený žalovaný 2/, keď na neho evidované spoluvlastnícké podiely sú bezpodielovým spoluvlastníctvom žalobcu a žalovanej 1/.

20. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. §

21. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca, a preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným v rozsahu 100 %.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).